

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 29

FEBRUARI 2019

**OM SITUATIONEN I PERU:
FOLKKRIGET FORTSÄTTER
SEGERRIKT UNDER LEDNING AV
PERUS KOMMUNISTISKA PARTI**

**1 MAJ 2018:
DOKUMENT FRÅN PERUS
KOMMUNISTISKA PARTI**

**VALBOJKOTT 2018!
FLYGBLAD OCH ARTIKLAR**

**GEMENSAMT UTTALANDE FRÅN
KONFERENSEN I CHILE**

REDAKTIONEN HAR ORDET

Vi välkomnar våra läsare till detta nya nummer av vår informationsbulletin, som innehåller flera viktiga dokument och artiklar från det gångna året. Utöver Perus Kommunistiska Parti (PKP) dokument från 1 maj 2018, så har vi här även glädjen att presentera det gemensamma uttalandet från den framgångsrika 1. Latinamerikanska konferensen som hölls i Chile i december förra året. På konferensen, som arrangerades av Chiles Kommunistiska Parti, deltog även Folkrörelsen Peru (PKP:s alstrade organisation för utlandsarbetet), och som resultat av diskussionerna som hölls där har de två organisationerna publicerat detta viktiga uttalande om världsläget och kommunisternas uppgifter. Detta dokument, tillsammans med artikeln om situationen i Peru som vi översatt från tidskriften Sol Rojo, ger en bra sammanfattning av de viktigaste frågorna för världsrevolutionen idag och arbetet för att ena världens kommunister, i oförsonlig kamp mot revisionisterna som försöker sälja ut arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp för en grynvälling. Perus Kommunistiska Parti och dess Centralkommitté, som fortsätter att leda det hjältemodiga folkkriget i Peru under svåra omständigheter, spelar en ytterst viktig roll i denna kamp och agerar än idag som röd fraktion inom den internationella kommunistiska rörelsen.

I övrigt ägnas detta nummer framför allt åt de kampanjer som vi i Vänskapsföreningen tillsammans med andra kamrater har deltagit i sedan vårt förra nummer, med fokus på den valbojkott som genomfördes under månaderna före den svenska borgarklassens riksdagsval. Under bojkottskampanjen delade kamrater på flera platser i Sverige ut flygblad vid valstugor och på andra platser, höll flera givande samtal med förbipasserande och mötte många positiva reaktioner (förutom av partiernas egna valarbetare förstås). På det hela taget var det tydligt att Sveriges arbetande folk mer och mer genomsådar den borgerliga "demokratin" och ser, som Lenin beskrev det, att "den borgerliga demokratin är de yviga frasernas, de högtidliga ordens, de vackra löftenas, de högljudda frihets- och jämlikhetsparollernas demokrati, men i verkligheten döljer detta kvinnans ofrihet och ojämlikhet, de arbetandes och de utsugnas ofrihet och ojämlikhet".

Sammanfattningsvis har våra erfarenheter under dessa kampanjer än en gång bekräftat att kampen för revolution och socialism fortfarande lever hos arbetarklassen och folket i Sverige, liksom i andra länder, men att den borgerliga ideologi som dominerar samhället i stort även är styrande i de s.k. "arbetarpartierna" och den s.k. "vänstern". Den härskande klassen gör allt för att splittra oss och tvinga oss att tjäna deras intressen; med hjälp av rasism, fascism, liberalism och pro-imperialistisk "välfärds"-reformism – socialchauvinism – försöker de inbilla oss att vi har något att vinna på att försvara deras stat, deras folkmordskrig och deras plundring av tredje världen. Men sanningen är att deras utsugarsystem sjunger på sista versen, och ju mer de suger ut och trycker ner oss, och ju mer de krigar, desto mer växer upproret, som vi idag kan se inte bara i de hjältemodiga folkkrigen och väpnade kamperna i de förtryckta nationerna, utan även i de växande upproren i imperialistiska länder som Sverige.

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRAKKOMMITTÉN: <i>LEVE DEN 1 MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!</i>	4
GEMENSAMT UTTALANDE FRÅN DEN I LATINAMERIKANSKA KONFERENSEN I CHILE, 1-2 DECEMBER 2018: <i>LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN! LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS FÖDELSEDAG OCH FOLKETS BEFRIELSEARMÉ'S DAG!</i>	7
DEN NATIONELLA SITUATION I PERU (UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO)	10
<i>VEM SOM FÅR JOBBET ATT ADMINISTRERA KAPITALISTERNAS DIKTATUR I SVERIGE HAR INGEN BETYDELSE FÖR ARBETARKLASSEN OCH FOLKET</i>	14
FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: <i>RÖSTA INTE I BORGARKLASSENS VAL! MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!</i>	16
FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: <i>DEN NYA REGERINGEN: REPRESSION, RASISM OCH KRIG MOT ARBETARKLASSEN</i>	18
FLYGBLAD FRÅN STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER: <i>LEVE PALESTINA! KROSSA IMPERIALISMEN OCH SIONISMEN!</i>	20

LEVE DEN 1 MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!

”Vårt Parti hävdar att det i den dagsaktuella situationen i världen finns tre grundläggande motsättningar: 1) Motsättningen mellan å ena sidan de förtryckta nationerna och å andra sidan de imperialistiska supermakterna, och de imperialistiska makterna här ingår även tesen om att de tre världarna tar form och vi formulerar det så för att denna motsättnings kärna är med de imperialistiska supermakterna, men motsättningen uppstår även med de imperialistiska makterna. Detta är huvudmotsättningen och dess lösning den nydemokratiska revolutionens utveckling och seger. 2) Motsättningen proletariat-bourgeoisie, dess lösning är den socialistiska revolutionen och i perspektiv den proletära kulturrevolutionen. 3) Motsättningen mellan de imperialistiska makterna: mellan supermakterna, mellan supermakterna och de imperialistiska makterna och de imperialistiska makterna sinsemellan, detta leder till krig om världs herravälde och imperialistiska krig, rövarkrig mot vilka proletariatet måste ställa folkkriget och i perspektiv världsfolkkriget. Motsättningen socialism-kapitalism nämner vi inte i dagsläget, ty den uppstår bara på politisk och ideologisk nivå därför att socialismen idag inte existerar som Stat, idag finns inte ett socialistiskt system, men det fanns tidigare och att idag påstå att det finns är att påstå att Sovjetunionen är socialistiskt, vilket är revisionism.”

”Ingen klass i världen har tagit Makten på en gång, utan genom en process av restaurationer och kontrarestaurationer. Så när proletariatet tar Makten och upprättar sin diktatur, ökar bourgeoisien iver att upprätta kapitalismen och då öppnas en historisk process av kamp mellan proletariatet, för att vidmakthålla och försvara sin diktatur och förhindra den kapitalistiska restaurationen, och bourgeoisien som vill återta makten. Denna kamp mellan restauration och kontrarestauration är en oförneklig historisk lag tills det definitiva upprättandet av proletariatets diktatur. 1 världshistorien, när den feodala klassen var framskriden i Kina, dröjde det 250 år innan man definitivt kunde krossa slaveriets restauration; när bourgeoisien i västern slogs mot feodalismen för att krossa försök till restauration eller feodalismens restauration krävdes det 300 år för att den definitivt skulle upprätta sin Makt; och i och med att det handlar om en revolution där proletariatet definitivt skall upprätta sin Makt, är kampen mellan restauration och kontratarestauration synnerligen hård och förbittrad och den kräver ungefär 200 år, med utgångspunkt från Pariskommunen 1871. Erfarenheterna av restauration i Sovjetunionen och Kina ger oss stora lärdomar, både positiva och negativa, vi bör särskilt framhäva det storslagna framsteg som gjordes under den nya Statens förverkligande och hur den Stora Proletära Kulturrevolutionen är lösningen för att förebygga restaurationen.”

Perus Kommunistiska Parti – INTERNATIONELLA LINJEN – Grundläggande dokument

På denna ärorika dag den 1 maj kallar Perus Kommunistiska Parti det internationella proletariatet och världens förtryckta folk att fortsätta utveckla vårt oövervinnerliga folkkrig, proletariatets högsta militära teori etablerad av Ordförande Mao. Ett firande som genomförs mitt i en process av kamp mellan yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen, en process för att dela upp världen på nytt och jakten för att uppnå det strategiska övertaget. Vi firar dessutom 200-årsjubileet av Karl Marx födelse, det internationella proletariatets lärare som beväpnade oss ideologiskt och politiskt med det Kommunistiska Manifestet, vilket definierade proletariatets roll och vårt mål kommunismen, avslöjade det kapitalistiska systemet som idag befinner sig i sitt imperialistiska stadium, och att proletariatet är detta gamla utsugar- och förtryckarsystems dödgrävare.

Genom att upphöja vår ideologi marxismen-leninismen-maoismen huvudsakligen maoismen, proletariatets vetenskapliga ideologi, allsmäktig för att den är sann, och idag representerat av sina Kommunistiska Partier, håller det

internationella proletariatet på att lösa nya problem mitt i det folkkrig som det utvecklar.

Det internationella proletariatet, stålsatt med vår ideologi marxismen-leninismen-maoismen huvudsakligen maoismen och med erfarenheten av den ryska revolutionen, den kinesiska revolutionen, särskilt den Stora Proletära Kulturrevolutionen liksom folkkrigen som utvecklas i Peru, Indien, Filippinerna, Nepal, och de krig som de förtryckta nationerna utvecklar, återförsäkrar den rättfärdiga och korrekta vägen att erövra makten och marschera i riktning mot kommunismen.

Perus Kommunistiska Parti upprepar och kräver:

1. Tillämpa slagordet Må maoismen ta befälet över den nya stora vägen av världsrevolutionen!
2. Bekämpa beslutsamt alla storbourgeoisens reaktionära elements antikommunistiska aktiviteter i varje land.
3. Föreنا oss och mobilisera alla folkliga organisationer i varje land som motsätter sig de fascistiska makthavarna i USA, Kina och Ryssland, som slåss om världsherraväldet.
4. Tillämpa med fasthet det internationella proletariatets erfarenhet som lär oss att om ett revolutionärt folk och en revolutionär armé inte är rädda för svårigheterna, om de kämpar hjältemodigt utan uppehåll mot fienden, så kommer de att erövra segern.

Det internationella proletariatet går framåt i att avslöja och krossa kärnvapenutpressningen som revisionisterna och reaktionärerna gläfsar om. Klassen följer stadigt sin kurs, och förbereder sig dessutom under detta årtioende för en djärv framryckning mitt i imperialismens motsättningar och kämpar inom sina egna led mot de höger- och ”vänster”-opportunistiska linjerna som motsätter sig maktens erövring och slutmålet kommunismen.

Ställda inför imperialismens bortsopande från jordens yta, lyfter reaktionärerna och revisionisterna gamla teorier om en bipolär eller tripolär värld, som i slutändan handlar om de som ska dela upp världen emellan sig för att fortsätta utsugningen och förtrycket av folken, berika sig på mervärdet. De försöker bara förlänga imperialismens dödsstrid till varje pris. Vi ser hur de sprider ut sina vapen och personal bland folken för att använda dem som slagfält. Lakejer som Alfredo Jalife eller Alexander Dugin riktar sina giftiga uppmaningar till världens folk för att de ska kapitulera i sin kamp och öppna sina famnar för den multipolära världen och följa antingen yankeeimperialismen, den ryska eller den kinesiska imperialismen. Eländiga renegater från marxismen som framställer de nya gendarmerna som folkets befriare; en gammal reaktionär praktik.

Och den andre eländige reaktionären Tayyab Baloch drömmer om nya gendarmar och säger:

”Den multipolära världsordningen ledd av Kina och Ryssland säkerställer det globala välståndet genom den fredliga regionala integrationen.”

”Under President Putins ledarskap har Ryssland återtagit sin status som världssupermakt efter Sovjetunionens upplösning. De ryska framgångarna i Syrien visar att Ryssland är redo att kämpa för världsfreden...”

Nyuppdelningen av världen genom den ”multipolära världen” innebär att lägga beslag på energikällorna i Mellanöstern i den första fasen, och för detta har yankeeimperialismen med stöd från Israel, Saudiarabien, Frankrike och England strukturerat och fortsätter att understödja ISIS-Daesh och andra kontrarevolutionära organisationer. Å andra sidan är även den kinesiska och den ryska imperialismen liksom Iran och Turkiet på syrisk mark. Vart finns den där världsfreden?

Yankeeimperialismens väpnade styrkor placeras nu dessutom runt Kina för att kontrollera de maritima handelsvägarna och naturtillgångarna, liksom i Jemen p.g.a. dess strategiska placering när det gäller oljehandeln.

Vi, proletariatet och de förtryckta nationerna, vill inte ha varken imperialismens nya eller gamla gendarmar, vi vill förstöra och riva den ruttna imperialistiska ordningen, vi vill bygga upp och erövra makten för att utöva proletariatets diktatur med Kulturrevolutioner i marsch mot vårt mål kommunismen. För att dela upp världen på nytt behöver imperialismen visa upp sig med ett nytt ansikte, det s.k. ”multipolära systemet” för att blåsa upp sig och försöka komma

ur sin dödskamp.

Därför är det av avgörande betydelse att vi, de Kommunistiska Partierna, utgår från det grundläggande i maoismen som är makten; att förstöra det gamla systemet, erövra makten och gå framåt i att inleda eller utveckla folkkriget. Vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv, imperialisterna är jättar på lerfötter och revisionisterna försöker skamlöst se vem de ska tjäna genom amnesti, fredsavtal och i försvar av den borgerliga demokratin. Så slutade det för de levande döda såsom Öcalan och Prachanda: imperialismens dynga och gödningsmedel.

Genom att återförsäkra sig i sin Partiets Enhetsbas kommer Perus Kommunistiska Parti att fortsätta den oförsonliga kampen inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen mot revisionismen: för förståelsen av marxismen-leninismen-maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen, och för att fullgöra den uppgift som slogs fast av Ordförande Gonzalo, att "GENOM ATT FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK MARSCHERAR MAOISMEN OHEJDBART MOT ATT TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN".

Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté kallar hela det peruanska folket att höja våra kamper och riva ner denna gamla purulenta stat som i samband med fördjupandet av imperialismens kris har misslyckats med sina tre kontrarevolutionära uppgifter, att blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen, att restrukturerar den gamla staten och att förintar folkkriget. De internationella och nationella utsikterna för byråkratkapitalismen och revisionisterna i Peru är dystra; de är insnärjda i den korruption som är inneboende i det imperialistiska systemet, som inte lyckats rycka upp sig efter krisen 2008. De väntar bara på att tjäna de nya gendarmerna och hjälper till genom att tillämpa fascismen.

Vi kallar alla att göra motstånd – mot nyuppdelningen av världen genom en "multipolär värld" och det imperialistiska plundrings- och folkmordskriget – med folkkrig.

**LEVE DEN 1 MAJ, DET INTERNATIONELLA PROLETARIATETS DAG!
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
FÖRENA ER MOT DET IMPERIALISTISKA KRIGET OCH FASCISMEN!
LEVE DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!**

Maj 2018

Perus Kommunistiska Parti - Centralkommittén

**GEMENSAMT UTTALANDE
FRÅN DEN I LATINAMERIKANSKA
KONFERENSEN I CHILE, 1-2 DECEMBER 2018:
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALOS FÖDELSEDAG
OCH FOLKETS BEFRIELSEARMÉS DAG!**

Den 1-2 december 2018 genomfördes framgångsrikt den I Latinamerikanska Konferensen i Chile, sammankallad av Chiles Kommunistiska Parti. Evenemanget har tjänat till att utveckla debatten kring frågor som är avgörande för den Internationella Kommunistiska Rörelsen, i en anda av proletär internationalism och oförsonlig kamp mot revisionismen, såväl av den gamla som den nya typen. Vi som undertecknar detta Uttalande riktar våra varma kommunistiska hälsningar till alla världens kommunister och revolutionärer; till de hjältemodiga massorna som ger sina liv i folkkrigen och de väpnade kamperna, liksom i alla proletariatets och de förtryckta folkens hjältemodiga kamper mot imperialismen, reaktionen och revisionismen. Som resultat av detta framgångsrika evenemang publicerar vi detta gemensamma Uttalande som sammanfattar de behandlade frågorna.

Chiles Kommunistiska Parti avancerar framgångsrikt i sin rekonstitutionsprocess, under svårigheter och trots den komplexa situation som det genomgår, genom att tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, och Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag, på den chilenska revolutionens specifika förutsättningar. Genom att utgå från sin grundare Luis Emilio Recabarrens marxist-leninistiska idéer åtar sig Chiles Kommunistiska Parti idag dessa uppgifter och tillämpar de proletära principerna: att endast genom att besegra och krossa motsatta och revisionistiska linjer, och endast genom att kämpa skuldra vid skuldra med massorna, huvudsakligen arbetarna och bönderna, kan partiet tillämpa den allmängiltiga ideologin, förbereda och inleda folkkriget och mitt i denna kamp alstra det vägledande tänkande och den allmänpolitiska linje som behövs för att garantera maktens erövring i hela landet och marschen till kommunismen. På så vis har PCC under denna process fört och fortsätter att föra hårda kamper och rektifikationskampanjer mot den nya revisionismens positioner, som förnekar rekonstitutionsprocessen, förespråkar försoning i stället för kamp, motsätter sig att föra den ideologiska och politiska kampen till massorna och förnekar Chiles halvfeodala karaktär och byråkratkapitalismen i landet, under förevändningen att "det saknas förståelse".

I Peru fortsätter Perus Kommunistiska Parti och dess Centralkommitté att allomfattande leda folkkriget och hålla fast vid revolutionens kurs mitt i den komplexa situation som kröken skapat samt de motsatta linjernas svarta arbete: den revisionistiska och kapitulationistiska HOL [högeropportunistiska linjen] och VOL [den "vänster"-opportunistiska linjen] och dess väpnade revisionism. Genom att kämpa skuldra vid skuldra med massorna, leda dem i deras kamper och inkorporera dem i folkkriget, går Partiet framåt i att återta det som förlorats för att fullgöra de planer som etablerats av vår Anförare Ordförande Gonzalo. Samtidigt fortsätter Partiet att kämpa som röd fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen [IKR] och genom sin alstrade organisation för utlandsarbetet, Folkrörelsen Peru [MPP], genom att avslöja och krossa revisionismen, huvudsakligen den nya revisionismen maskerad som "maoism" och alla konvergenser med densamma; en revisionism som främjar kapitulationen, försoningen och opportunismen i proletariatets organisationer och utgör den huvudsakliga faran och hindret för kommunisternas återförening på världsnivå och folkkrigens framsteg.

Angående den internationella situationen tar vi som undertecknar detta uttalande fast ställning rörande följande punkter:

Imperialismen befinner sig idag i sin allmänna och sista kris, och den proletära världsrevolutionen befinner sig i sin tredje och sista etapp, världsrevolutionens strategiska offensiv. Vi förkastar och fördömer varje konvergens med den revisionistiska tes som lagts fram av HOL i Peru, om den så kallade "världsrevolutionens reträtt", en tes som tjänar som förevändning för att främja kapitulationen, den parlamentariska kretinismen, "fredsavtalen" och de förmodade "taktiska allianserna" med den ena eller andra imperialistiska supermakten eller makten, såsom vi har sett i fallet med Prachandas revisionistiska förräderi i Nepal och den försoning med densamma, och med Avakians revisionism, som fortsätter att komma till uttryck inom IKR. Vi återförsäkrar oss i att alla imperialisterna och reaktionärerna är papperstigrar, och att det som åligger kommunisterna i varje land är att basera sig på vår klass' och de förtryckta folkens enorma massor, definiera och bekämpa den imperialistiska huvudfienden och avvärja de övriga supermakternas och makternas handlingar ända tills det slutliga bortopandet av imperialismen, reaktionen och revisionismen från jordens yta inom de 50-100 åren.

Den imperialistiska nyuppdelningen av världen är redan igång. De tre supermakterna, yankeeimperialismen, den kinesiska imperialismen och den ryska imperialismen slåss om bytet, som är de förtryckta nationerna i tredje världen, och om världsherraväldet. De övriga imperialistiska makterna deltar i nyuppdelningen för att skydda och utvidga sina intressen och i sin strävan att bli supermakter. Alla imperialisterna förbereder sig för ett nytt direkt världskrig, vilket kommer att äga rum när en av supermakternas strategiska överlägsenhet definieras. Inför denna situation är kommunisternas brådskande uppgift att rekonstituera eller skapa sina Partier för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget i varje land med sikte på världsfolkkriget mot det imperialistiska världskriget. Vi förkastar och fördömer varje konvergens inom våra led med den reaktionära tesen om den "multipolära världen", om en förmodad "antiimperialistisk front" med imperialistiska supermakter och makter, som framställer en enda supermakt som världsfolkens enda fiende, såsom är fallet med dem som framställer USA som den enda fienden och inte säger ett ljud om den ryska och kinesiska imperialismen.

Motsättningen mellan imperialismen och de förtryckta nationerna fortsätter idag att vara huvudmotsättningen i världen, och den tredje världen är basen för världsrevolutionen. De hjältemodiga folkkrigen och väpnade kamperna under maoismens fana i Peru, Indien, Filippinerna och på andra platser är det högsta uttrycket för denna sanning, vilket gör det än mer brådskande att utveckla kampen mot revisionismen, särskilt i de Partier som leder folkkrig. I de förtryckta nationerna måste kommunisterna förena alla folkets klasser under proletariats ledning för att – med folkkrig – sopa bort de tre bergen, imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen. I den demokratiska revolutionen måste enhetsfronten under vissa omständigheter inkludera mellanbourgeoisien/den nationella bourgeoisien, men under inga omständigheter kan proletariatet och folket alliera sig med storbourgeoisien eller jordägarna och deras stater, vilka är revolutionens fiender och måltavlor. Vi förkastar de positioner som definierar några reaktionära regeringar som "antiimperialistiska regimer", när de i verkligheten är de härskande klassernas regeringar, vilka använder den "antiimperialistiska" eller "revolutionära" demagogin i sina försök att restrukturerar sina stater och rädda byråkratkapitalismen genom korporativism och/eller att "byta husbonde", som i fallet med den fascistiska regeringen i Venezuela. Kommunisterna stöder varje nationell befrielseströrelse mot imperialismen, men vi förkastar och fördömer varje falsk nationell befrielseströrelse som, under förevändningar om "taktik", säljer sig till en eller annan supermakt eller makt som schackpjäser i nyuppdelningen av världen.

I de imperialistiska länderna är kommunisternas uppgift att ena proletariatet och folket, genom att basera sig på de bredaste och djupaste massorna, mot bourgeoisien och dess imperialistiska stat och förkasta och fördöma den socialchauvinistiska politik som går ut på att förenas med sin "egen" imperialistiska bourgeoisie mot en eller annan supermakt; en politik som tjänar till att få klassen och folket att svansa efter bourgeoisien, i nyuppdelningens och den borgerliga diktaturens tjänst. Massornas nuvarande hjältemodiga och rättfärdiga kamper i de imperialistiska länderna, såsom vi nu ser i Frankrike, är ett kraftfullt uttryck för den växande revolutionära situationen i ojämna utveckling som existerar i världen, och för det akuta behovet av proletär ledning för att krossa reaktionens försök att avleda kamperna genom fascism och revisionism. Det åligger kommunisterna i dessa länder att rekonstituera eller skapa sina Partier som militariserade marxist-leninist-maoistiska Partier för att förbereda, inleda och utveckla folkkriget och på så vis genomföra den socialistiska revolutionen. Som del av denna process, mobilisera

massorna mot imperialismen och till stöd för folkkrigen och de väpnade kamperna för nationell befrielse i de förtryckta länderna; och håll i åtanke att den huvudsakliga formen för detta stöd är att utveckla revolutionen i sitt eget land, i odjurets buk.

Alla imperialisterna tillämpar idag fascismen mer och mer, i olika grader och former, i kombination med liberalismen och den socialchauvinistiska revisionismen, för att stärka sitt bakland i nyuppdelningens tjänst. De intensifierar repressionen, rasismen och det kontrarevolutionära våldet, och mobiliserar delar av folket i korporativa former; allt detta som en del av sin politik för att förhindra att den intensifierade utsugningen och de imperialistiska krigen alstrar mer motstånd och mer revolution. Inför denna situation måste kommunisterna förkasta den revisionistiska politiken med en förmodad "antifascistisk front" med bourgeoisien eller med dess liberala och revisionistiska lakejer, som tjänar som förevändning för att svansa efter bourgeoisien i försvaret av "demokratien" och "de mänskliga rättigheterna" – i verkligheten borgarklassens diktatur. Det enda sättet att bekämpa fascismen är under proletariats ledning och som del av kampen mot hela det imperialistiska utsugar- och förtryckarsystemet. Vi framhäver också behovet av att utveckla den proletära kvinnorörelsen, vilken måste kämpa inte bara mot patriarkatet och mobilisera kvinnorna i revolutionen, utan också måste avslöja och bekämpa den borgerliga och småborgerliga feminismen, som tjänar till att mobilisera de kvinnliga massorna i imperialismens och kontrarevolutionens tjänst.

Vi som undertecknar detta Uttalande kallar vänstern inom alla de Kommunistiska Partierna och de revolutionära organisationerna i Latinamerika och i hela världen att förkasta försoningen och föra den oförsonliga tvålinjerskampen – med rektifikationskampanjer – mot högern, mot revisionismen, huvudsakligen den nya revisionismen maskerad som "maoism". Likaså måste alla Partierna ta ställning för den Stora Proletära Kulturrevolutionen och tillämpa dess lärdomar för att bombardera revisionismens högkvarter i varje land. Vi återförsäkrar oss i vårt löfte att ge livet för att genomdriva maoismen såsom enda befäl och vägledning för världsrevolutionen och ena kommunisterna på världsnivå kring en marxist-leninist-maoistisk, huvudsakligen maoistisk allmän linje som måste specificeras i varje land och därigenom alstra ett Anförarskap för sin respektive revolution. En process som inte kommer att vara möjlig genom försoningen, utan endast genom kampen. Förkasta den revisionistiska tesen "två förenas i ett", upphöj och tillämpa den marxistiska sanningen att "ett delas i två".

**LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, HUVUDSAKLIGEN MAOISMEN, DET
INTERNATIONELLA PROLETARIATETS ALLMÄNGILTIGA IDEOLOGI!
ENA KOMMUNISTERNA PÅ VÄRLDSNIVÅ GENOM ATT BEKÄMPA REVISIONISMEN SÅSOM
HUVUDFARAN!
NED MED DEN IMPERIALISTISKA NYUPPDELNINGEN AV VÄRLDEN!
LEVE ORDFÖRANDE GONZALES ALLMÄNGILTIGA BIDRAG!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!**

Chiles Kommunistiska Parti

Folkrörelsen Peru

December 2018

GEMENSAMT UTTALANDE

DEN NATIONELLA SITUATIONEN I PERU

UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO (RÖD SOL) NR. 46, 2018

(Översatt av Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru)

”Genom att återförsäkra sig i sin Partiets Enhetsbas kommer Perus Kommunistiska Parti att fortsätta den oförsonliga kampen inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen mot revisionismen: för förståelsen av marxismen-leninismen-maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen, och för att fullgöra den uppgift som slogs fast av Ordförande Gonzalo, att ’GENOM ATT FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK MARSCHERAR MAOISMEN OHEJDBART MOT ATT TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN’.

Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté kallar hela det peruanska folket att höja våra kamper och riva ner denna gamla purulenta stat som i samband med fördjupandet av imperialismens kris har misslyckats med sina tre kontrarevolutionära uppgifter, att blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen, att restrukturerar den gamla staten och att förint folkkriget. De internationella och nationella utsikterna för byråkratkapitalismen och revisionisterna i Peru är dystra; de är insnärjda i den korruption som är inneboende i det imperialistiska systemet, som inte lyckats rycka upp sig efter krisen 2008. De väntar bara på att tjäna de nya gendarmerna och hjälper till att tillämpa fascismen.”

(Perus Kommunistiska Parti – Centralkommittén, maj 2018)

Folkkriget i Peru utvecklas och avancerar ohejdbart under ledning av PKP:s Centralkommitté, inom de 50-100 år som Ordförande Mao talade om. Vi befinner oss således i den proletära världsrevolutionens strategiska offensiv, en epok i vilken imperialismen och reaktionen kommer att sopas bort från jordens yta.

Fördjupandet av imperialismens kris och den peruanska reaktionens oförmåga att genomföra sina tre uppgifter: att göra slut på folkkriget, allsmäktigt lett av PKP och dess CK, omstrukturera den gamla staten och blåsa nytt liv i byråkratkapitalismen, bekräftar det som Ordförande Gonzalo och PKP slagit fast: situationen är komplex men utsikterna är lysande.

På folkets sida har kamperna inte upphört; kamper för grundläggande rättigheter: gruvarbetarna, lärarna, studenterna etc. PKP står tillsammans med massorna, leder dem, inkorporerar dem i folkkriget och skapar förutsättningarna för ett språng i folkkriget.

Protesterna mot korruptionen, som har förenat sig med dessa kamper och mobiliseringar, har än en gång visat såväl den gamla som den nya revisionismens roll. Revisionismen har utnyttjat den oavbrutna publiceringen av nyheter om den gamla statens inneboende korruption för att försöka avleda massorna från maktens erövring och förstörandet av den gamla staten. Så kräver den gamla och den nya revisionismen en ”konstituerande” process, en ny konstitution, en ny borgerlig republik eller bildandet av ”breda vänsterfronter” för att ”samla krafter” och skapa illusioner om valen bland massorna, med det enda syftet att understödja den gamla staten och avleda massorna från det grundläggande, d.v.s. folkkriget för att erövra makten i hela landet. Vi betonar hur den gamla och den nya revisionismen fokuserar på korruptionen och den

parlamentariska kretinismen, när korruptionsskandalerna, misstron mot alla dess institutioner och den oavbrutna raden av avsked är bevis på storbourgeoisens oförmåga att omstrukturera den gamla staten.

Angående den gamla statens oförmåga att förint folkkriget räcker det att se de nu rådande ”undantagstillstånden” i Peru. I juni 2018 rapporterade den gamla borgerliga staten via sina media:

*”1. Den 20/3 2015 infördes undantagstillstånd p.g.a. **terrorhandlingar** i provinserna Huanta och La Mar i Ayacucho; i provinsen Tayacaja i Huancavelica; i distrikten Kimbiri, Pichari, Vilcabamba Inkawasi och Villa Virgen i provinsen La Convención i Cuzco; i provinsen Satipo; i distrikten Andamarca och Comas i provinsen Concepción; i distrikten Santo Domingo de Acombamba och Pariahuanca i provinsen Huancayo i Junín. Dessa fortsätter att gälla idag (60 dagar räknat från den 3/6 2018).*

*2. Med anledning av **terrorism** införs undantagstillstånd den 16/7 2015 i distriktet Echarate, provinsen Convención i Cuzco, och gäller fortfarande idag.*

*3. Med anledning av **säkerhetsbrott och våld** införs undantagstillstånd den 15/3 2016 i flera distrikt och provinser i Ayacucho, Huancavelica, Cusco och Junín, vilket fortsätter att gälla idag.*

*4. Med anledning av **problem med den inre ordningen** införs undantagstillstånd den 12/6 2017 i distriktet Tuman, provinsen Chiclayo i Lambayeque, förlängt med 60 dagar och giltigt till den 10/7 2018.*

5. Med anledning av **störningar och våldshandlingar** införs undantagstillstånd den 31/1 2018 i distrikten *Quichuas och Pichos* i provinsen *Tayacaja* i *Huancavelica*, förlängt med 60 dagar och giltigt till den 4/7 2018.”

Angående Perus ekonomi så fortsätter fördjupandet av byråkratkapitalismen allt mer i imperialismens och den peruanska storbourgeoisins tjänst. En döende kapitalism bunden till imperialismen i dess slutliga och sista kris. Det räcker att se siffrorna för de huvudsakliga exportvarorna (koppar, guld, zink, olja etc.) och de huvudsakliga importvarorna (raffinerad olja, bilar, datorer, radioutrustning etc.) för att få en bild av byråkratkapitalismens utveckling, som tjänar imperialismens behov av råvaror och billig arbetskraft och är oförenlig med utvecklandet av någon nationell industri.

Inom imperialismens slutliga kris och nyuppdelningen av världen som äger rum mellan supermakterna (USA, Kina och Ryssland) och andra imperialistmakter, så är även Peru omtvistat.

Supermakten Kina har sedan 2011 blivit den huvudsakliga investeraren i Peru, och Peru är det enda land i Latinamerika som har en ”integrerad strategisk relation” med Kina, utöver Frihandelsavtalet. Den kinesiska supermakten har deklarerat en planerad investering på 10 000 dollar under de kommande tre åren.

Fenomenet med att supermakterna Ryssland och Kina flyttar fram sina positioner är ett faktum i hela Latinamerika. Under toppmötet Cumbre de las Américas (mars 2018) bekräftade en representant för yankee-supermakten att de inte är beredda att förlora mer mark i sin ”bakgård”: *”Kinas ekonomiska aggression i regionen har inte varit produktiv för kontinenten, och Förenta Staterna borde fortsätta att vara den föredragna samarbetspartnern”*. Till detta kan vi lägga följande klargöranden för nyhetsbyrån EFE från en hög tjänsteman under toppmötet: *”Donald Trump kommer att förespråka USA som föredragen partner för det västra halvklotet, för att bekämpa den externa ekonomiska aggressionen i regionen och för att stödja ansträngningarna mot mutorna och höja transparensen”*.

På så vis utvecklas den byråkratiska vägen inom ett scenario där yankee-supermakten håller på att förlora sin hegemoni och befinner sig i tvist huvudsakligen med supermakterna Ryssland och Kina. Vi måste således se att

vi inte befinner oss i 90-talet, och se den roll som såväl den gamla som den nya revisionismen spelar idag.

Den nya och den gamla revisionismens roll

Revisionismen tjänar de härskande klasserna, vilka i Peru fortsätter att vara underordnade yankeeimperialismen. I Peru liksom i andra länder i Latinamerika ser vi emellertid supermakterna Kinas och Rysslands intåg, och tillsammans med fraktioner inom borgarklassen anpassar sig revisionisterna till den makt som de tror växer fram som den dominerande. Därför för revisionisterna inte fram proletariats kamp mot den kinesiska imperialismens intåg i tvist med yankeeimperialismen, utan fokuserar på korruptionen, på ”demokratiseringen” av den reaktionära staten etc. På så vis bekräftar de det som PKP:s CK slagit fast om nyuppdelningen av världen som äger rum och revisionismens roll som de imperialistiska supermakternas och makternas tjänare och som huvudfara för folkkriget.

Protester i Tia Maria, Peru 2018

Det räcker att kasta en blick några årtionden tillbaka för att se vad som är och har varit revisionismens roll såsom femtekolonn i de imperialistiska supermakternas och makternas tjänst.

Efter kapitalismens återupprättande i Sovjetunionen utvecklade den ryska supermakten en hel rad teorier om avkolonisering, fredlig övergång, flera olika vägar till socialismen, icke-kapitalistiska utvecklingsvägar etc., vilka tjänade dess imperialistiska intressen.

På detta sätt motsatte sig de ryska revisionisterna proletariats förstörande av den gamla staten, den demokratiska revolutionen i de koloniala och halvkoloniala länderna för att omedelbart övergå till den socialistiska revolutionen, och upphöjde i stället den ”fredliga övergångens” fana. I verkligheten var den ryska storbourgeoisins enda intresse att erövra positioner i tredje världen för att ta yankee-supermaktens plats. Rapporterna från COMECON (ett slags gemensam marknad skapad av Sovjetunionen) bekräftar att den ryska supermakten åtog sig att, antingen på fredlig eller på militär väg, upprätthålla den koloniala och halvkoloniala situationen i de länder i tredje världen som dominerades av de ryska revisionisterna. I rapporten ”COMECON och utvecklingsländerna” (1979), publicerad av Novosti,

beskrivs den ekonomiska relationen med tredje världen på följande sätt: *"Utlandshandeln utvecklas i god takt. Utbytet mellan de socialistiska länderna och tredje världen ökade med mer än 25 ggr mellan 1950 och 1979. En viktig del av exporten från COMECON-länderna är maskiner och utrustning, inklusive fullständiga utrustningar för företag"*, medan länderna i tredje världen tilldelades rollen som blott leverantörer av billig arbetskraft och naturtillgångar för att fylla den ryska supermaktens behov genom upprätthållandet och fördjupandet av byråkratkapitalismen.

Det är alltså inget konstigt att de ryska revisionisterna uppmanade de "unga staterna" att *"själva disponera sina naturtillgångar"* (SUKP:s XXV Kongress, 1976) och inte gå längre än så. Till exempel så förändrades ingenting i Peru med Velasco Alvarado. Den "sovjetiska hjälpen" drev fram fiskeindustrin och framställningen av fisk för export, hamnutrustning, även denna för att underlätta exporten av primärprodukter; och som kuriosas kan nämnas att denna "hjälp", utöver att den även förstärkte de reaktionära väpnade styrkorna, även inkluderade den tekniska och ekonomiska "assistansen" för att bygga den första delen av vattenkraftskomplexet Olmos, som omfattade 80 000 hektar av bevattning för export; en föregångare till det nuvarande projektet Olmos, nu huvudsakligen under yankeeimperialismens och den kinesiska imperialismens kontroll.

Med de ryska socialimperialisternas egna ord: *"Sovjetunionens ekonomiska samarbete med utvecklingsländerna genomförs på en bas av full jämlikhet och utan inblandning i ländernas interna angelägenheter. Detta samarbete får en karaktär av stabil arbetsfördelning, i motsats till de internationella ekonomiska relationernas område"*. En imperialistisk arbetsdelning, som vi har sett, där det i de koloniala och halvkoloniala länderna utvecklas en deformationad kapitalism i den dominerande maktens tjänst, en byråkratkapitalism.

Under förra århundradets 70- och 80-tal spelade de prosovjetiska partierna och organisationerna en viktig roll till förmån för den ryska supermaktens hegemonistiska planer. De skapade ett opinionsklimat som var fördelaktigt för den ryska supermakten och genom den parlamentariska kretinismen försökte de avleda massorna från kampen för makten och förstörandet av den gamla staten. De satte massor mot massor och satte sina kadrer i den ryska supermaktens tjänst. Bland dessa revisionistiska organisationer i Latinamerika kan vi framhäva följande: Argentinas Kommunistiska Parti, Folkets Parti i Panama, Venezuelas Kommunistiska Parti, Brasilianska Kommunistpartiet, Vanguardia Popular i Costa Rica, Haitis Kommunisters Förenade Parti, Honduras Kommunistiska Parti, Bolivias Kommunistiska Parti, Unión Popular i Chile. I Peru utmärker sig Jorge del Prados agerande som Generalsekreterare för Peruanska Kommunistpartiets CK, och här utmärker sig den kubanska revisionismens och dess

agents mörka och kontrarevolutionära roll, med lakejen Fidel Castro i spetsen och med sina militärer, läkare, lärare etc. utspridda i världen och i sin ryska husbondes tjänst.

Angående den antiimperialistiska kampen så blev den reducerad till en fråga om nationalisering, och på den vägen skulle imperialismen redan ha dött av alla nationaliseringar: *"Överförandet av extraktions- och exportmedlen till staten i utvecklingsländerna utgjorde ett dödligt slag mot*

Den peruanske fascisten Velasco och Fidel Castro

den koloniala dominansen" (Energy, problem of the XX Century. Boris Rachkov, Novosti Press Agency, Moskva 1979). Vilken var de ryska revisionisternas väg för att uppnå nationalisering? Den parlamentariska kretinismen förstås, som de själva brukade säga: *"I Frankrike, Italien, Japan, Portugal, Indien, Finland, Grekland, Spanien, Chipre, Argentina, Mexiko, Venezuela och andra länder agerade de nämnda partierna som politiska krafter av nationell magnitud och som en ytterst viktig faktor i den ideologiska kampen. De kommunistiska partierna i flera länder krävde med full rätt omedelbart deltagande i statens ledning"* (Befrielseörelsen är oundviklig. Boris Ponomarev. Komunist. Januari 1980). Som vi nu kan verifiera så lyfts dessa gamla teser (nationalisering = socialism och parlamentarisk kretinism) fram idag av den nya och den gamla revisionismen, med målet att få massorna att svansa efter en av storbourgeoisens fraktioner, undvika revolutionen och svansa efter en eller annan imperialistisk supermakt eller makt.

Den ryska supermakten använde inte bara Kuba och de revisionistiska organisationerna, utan hade flera olika ansikten, precis som kineserna och ryssarna gör idag. Så hade de utöver nyhetsbyrån Novosti, vars material spreds av de revisionistiska organisationerna, så skapade Sovjetunionens Vetenskapsakademi publikationen "Latinamerika" för sitt infiltrationsarbete. Den riktade sig till de intellektuella och den latinamerikanska borgarklassens kadrer; en "seriös" publikation i vilken ord som "revolution", "arbetarklass" o.s.v. undveks och i vilken

det publicerades ”analyser” som den här: *”Armén ingriper inte, som man ofta tror, för att inskränka politiska friheter. I Colombia finns ingenting av det som hör till konceptet militärt undantagstillstånd: beviset är att det finns val, fri press, strejker, där finns allt.”* Detta påstod Alonso López Michelsen då han intervjuades i Sovjetunionen, inbjuden av Sovjetunionens Författarförbund 1981. Förutom att han var en av ledarna för det liberala partiet i Colombia så var denne Michelsen också ledande inom det Colombiansk-Sovjetiska Institutet.

I Peru är Velasco Alvarados regering (1968-1975) ett tydligt exempel på hur revisionismen spelar rollen att försöka undergräva den folkliga rörelsen, avleda den från erövringen av makten och öppna dörrarna för en imperialistisk supermakt.

På internationell nivå gav Kuba sitt välsignande åt Velascos fascistiska regering. Den 14 juli 1969 lade Fidel Castro fram sina villkor för relationerna mellan Kuba och Velascos regering, och förklarade det så här: *”Kuba är måttet på i vilken utsträckning en regering kan trotsa eller inte trotsa yankeeimperialismen (...) Därför att det är måttet på attityden hos en regering som föresätter sig att vara en revolutionär regering”.* Om den ryska supermakten sade han ingenting. Ett år senare, och trots att ingenting förändrades för folket, sade Fidel Castro om Velascos regering: *”Det som imperialisterna kanske minst väntade sig var att det ur de väpnade styrkorna skulle växa fram en rörelse som skulle bli medveten om underutvecklingen och åta sig ändamålet att genomföra ett program för att utveckla landet. Ett utvecklingsprogram, genomfört på ett konsekvent sätt.”*

I Peru hade Velasco stöd av det prosovjetiska Peruanska Kommunistpartiet, av trotskistiska grupper, av en och annan f.d. gerillakrigare, etc., vilka försökte ge en socialistisk fasad åt den fascistiska och prosovjetiska regeringen. Samma militärer som bekämpade gerillan presenterades nu som ”socialistisk” regering, även om Velasco inte försökte lura någon: ”varken kommunism eller kapitalism”. Han öppnade dörrarna för den ryska supermakten, utan att bryta med yankee-supermakten, han försvarade de stora jordegendomarna [latifundios], korporativiserade samhället genom SINAMOS, förföljde vänstern med eld och svärd och, åtminstone under den ”revolutionära” militärregeringens andra etapp utan Velasco, var Peru en del av ”Plan Condor”, etc.

Idag ser vi hur Patria Roja och APRA, den nya revisionismen (HOL och VOL) och andra uppfyller denna ondsinta roll.

Under kubanskt förmyndarskap hölls i år, i Lima den 8 -10 april, det självutnämnda ”Latinamerikanska Kommunistpartiernas Möte”. I mötet, organiserat av Peruanska Kommunistpartiet och Patria Roja, deltog: Argentinas Kommunistiska Parti, Brasilianska

Kommunistpartiet, Brasiliens Kommunistiska Parti, Bolivianska Kommunistpartiet, Chiles Kommunistiska Parti, Ecuadors Kommunistiska Parti, Mexikos Kommunistiska Parti, Uruguays Kommunistiska Parti och Venezuelas Kommunistiska Parti. Bland de beslut som fattades fanns ett som handlade om att stödja ”Fredsavtalet” i Colombia och ett fast ställningstagande för den kinesiska supermakten.

Angående APRA, så presenterade Alan García redan 2013 sin bok *”Confucius och globaliseringen: att förstå och växa med Kina”* med stöd från kinesiska ambassaden. Idag genomför Institutet för Asien-Stillahavsområdet studier, skapat av Peruansk-kinesiska stiftelsen och kopplat till Alan Garcia, omfattande pro-kinesiska aktiviteter: böcker, föreläsningar, mässor, etc. Institutet var drivkraften bakom syskonstads-avtalen mellan två distrikt i Lima och Peking i september 2016. Förhållandet med den kinesiska ambassaden är intimt och institutets anhängare inbjuds ofta till Kina, som del av det som de kinesiska imperialisterna kallar ”people-to-people”-diplomati. Det vill säga att inbjuda framstående personer inom politiken, ekonomin, vetenskapen och kulturen till Kina för att visa upp landets ”underverk” och utöva inflytande till förmån för Kinas intressen i de inbjudnas hemländer.

Angående MOVAREF (HOL), så söker de fortfarande sin nisch inom den gamla staten, kräver ”demokrati” och säger inte ett ljud om den interimperialistiska tvisten eller om supermakterna Kina och Ryssland. Vad gäller VOL så är det mer av samma sak: en väpnad revisionism som redan 2011 offentligt deklarerade sin ”bolivarianska väg” och som nu har bildat en militär ”front” med folkmördare från den reaktionära armén.

Vi kan se hur det som PKP:s CK pekar på förverkligas i Peru, att imperialismen har behovet att avvärja revolutionen inom den nyuppdelning av världen som äger rum och använder sina lakejer för att bekämpa den. Imperialismen och reaktionen har alstrat och främjar den nya revisionismen.

Vad gäller folkkriget som leds av PKP och dess CK så har det inte upphört för ett ögonblick. På internationell nivå uppfyller det sin roll som röd fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen genom att bekämpa revisionismen som huvudfaran. Det bekämpar yankee-supermakten utan att svansa efter någon annan imperialistisk supermakt eller makt. Det tillämpar det ideologiska, politiska, organisatoriska oberoendet och självförsörjningen. Under PKP:s och dess CK:s allomfattande ledning, genom att hålla fast revolutionens kurs och tillämpa gonzalos tänkande under de svåra omständigheterna för att återta det som förlorats, siktar folkkriget i Peru på det fullständiga maktövertagandet i hela landet, med sikte på det högsta av maoismen, den Stora Proletära Kulturrevolutionen, fram till kommunismen.

VEM SOM FÅR JOBBET ATT ADMINISTRERA KAPITALISTERNAS DIKTATUR I SVERIGE HAR INGEN BETYDELSE FÖR ARBETARKLASSEN OCH FOLKET

Det som är både säkert och beklämmande är att det återigen kommer att bli en borgerlig regering – oavsett vilka partier som får bilda regering – och att bluffen har funkat än en gång; de härskande har än en gång lekt med de berättigade förhoppningarna om en bättre framtid för det svenska folket. En del är tillräckligt gamla för att minnas att samma löften, om bättre sjukvård, bättre utbildning, bättre pensioner, nya bostäder, nu har upprepats igen men aldrig uppfylls. Åtminstone inte såvitt folket kan märka.

En ny sak i detta senaste val, men som redan påbörjades under det förra, är att borgarklassen har ”upptäckt” och spritt idén att alla problem i Sverige kommer från invandrarna, och att om man stoppar ”massinvandringen” och om möjligt slänger ut de som redan är här, så kommer Sverige fortsätta att vara ”paradiset på jorden”. Alla de ovan nämnda problemen skulle alltså lösas om man inte slösade skattepengarna på att ta hand om invandrarna. Med denna lögn, och med medias hjälp, har borgarklassen fört en grupp illa kamouflerade rasister och fascister till maktens korridorer, vilket har gett återverkningar inom vissa delar av folket.

Vi vågar oss på att lova våra läsare att inget av det utlovade kommer att uppfyllas, och att situationen tvärtom kommer att bli värre.

Låt oss komma ihåg att Moderaterna under sin förra regeringsperiod utlovade behöriga lärare i skolorna; de satte upp ett mål och ett bestämt år då detta skulle bli verklighet. Vi kan nu konstatera att nepotismen och det personliga inflytandet fortsätter att styra, så att de som ”rekommenderats” stannar kvar på sina jobb utan respektive ackreditering, och de som är behöriga fortsätter utan fast arbete. Detta trots att de fick möjligheten att bli behöriga lärare om de bara gick en kurs på ett år eller gjorde ett prov.

Socialdemokratin fortsätter att leka med pensionärerna. För några år sedan tog de ungefär 500 kronor i månaden från alla pensionärer, eftersom de under sin tidigare regering bestämde att när ekonomin är sämre så måste man

tillämpa lagen och skära ner på pensionerna. Detsamma hade skett under den tidigare moderatregeringen, och då socialdemokraterna åter var i regering sa de att de ”höjde” pensionerna – när de i själva verket bara återställde det som tidigare tagits ifrån dem (i enlighet med den lag som de själva stiftat många år tidigare). Så fortsätter våra pensionärer att bli allt fattigare; och notera att de invandrare som kommer hit i vuxen ålder inte har någon rätt till fullständig garantipension; d.v.s. man vet redan på förhand att de kommer att utgöra den fattigaste gruppen av pensionärer. För att inte nämna den dolda rasism som existerar i de statliga institutionerna - vi minns alla hur Migrationsverket firade med tårta när de lyckats utvisa några invandrare – och den officiella rasismen: när någon invandrare t.ex. begår ett brott så ska han inte bara avtjäna sitt straff utan kan dessutom bli utvisad ur landet. D.v.s. att invandraren i verkligheten aldrig har fått något verkligt medborgarskap. Medborgarskapet kan tas ifrån honom och han påminns om att ”bara är en invandrare” och inte någon ”riktig svensk medborgare”. Detta har inget att göra med själva brottet i sig, eftersom det i det svenska samhället redan begås lika allvarliga och värre brott, med eller utan invandring: men de ”sanna” svenskarna blir inte utvisade oavsett hur grova brott de begått. Detta sker förstås inte

bara i Sverige, utan i alla dessa länder som utnämner sig själva till människans försvarare, och påstår att människan ska bedömas utan hänsyn till ursprung, ras, kultur, språk etc.

De säger att Sveriges ekonomi är bland de starkaste i världen, och att allt går som på räls. Men den fras som hörs

om och om igen i verkliga livet – och som en del t.o.m. tror på – är ”det finns inga resurser, det saknas pengar” när det gäller att anställa fler läkare eller skaffa fram fler sängar till sjukvården, eller när det gäller att ha ett fungerande utbildningssystem. T.ex. för att lärarna ska kunna koncentrera sig på de ämnen de är utbildade för att undervisa i i stället för på administrativa uppgifter eller att disciplinera eleverna etc. Läkarna har sjuksköterskor och undersköterskor till sin hjälp, domarna har sekreterare etc. men lärarna har inga motsvarande lärarassistenter, såsom de har t.o.m. i s.k. ”utvecklingsländer” i tredje världen (däremot finns det i Sverige assistenter till eleverna).

Nej, till allt detta finns det inga pengar säger de. Vart

finns då alla landets vinster, allt det som Sverige plundrar från tredje världens länder? Det finns i fickorna på borgarklassen, dess parlamentariker och dess byråkrater i kommunerna, där de allihop på sina poster försäkrar sig om sin levnadsstandard genom att marknadsföra kapitalismen och eufemistiskt kalla den för ”demokrati”, eftersom de skäms för att öppet försvara sitt utsugarsystem; kapitalismen och allt vad den innebär i form av den ena människans utsugning av den andra och borgarklassens och byråkraternas makt över de arbetande klasserna. Varje seriös människa kan t.ex. se fallet med det s.k. ”riskkapitalet”. De fyller sina kistor med miljardtals kronor och riskerar inte ens ett öre för folkets bästa. Byråkratbourgeoisien gör sin del genom att formulera de lagar som behövs för att förverkliga deras glupska affärer. För att bara nämna ett par exempel: den f.d. statsministern Göran Persson och andra f.d. ministrar är kopplade till kommunikationsjätten JKL och är rådgivare åt flera riskkapitalister (observera att inte bara socialdemokratin utan även andra politiska organisationer har haft kopplingar till denna jätte (<https://sv.wikipedia.org/wiki/JKL>), och samma Göran Persson är ordförande för Cambio Healthcare Systems, som av en händelse tillhör riskkapitalfonden Valedo. Den f.d. socialdemokratiska finansministern Pär Nuder är rådgivare åt riskkapitalbolaget EQT. Som vi nu ser finns dessa kapitalister numera även inom skolväsendet och vården. Där har vi t.ex. skandalen med Carema, som nu har bytt namn till Ameba (men fortsätter sin ruttna verksamhet på samma sätt som förut), som i sin tur har köpt ett annat privat omsorgsbolag, Aleris, och blivit Nordens största aktör på ”omsorgsmarknaden”. De 2,6 miljarder som Ameba betalat för Aleris är inte en investering som går till ”välfärd”, till några förbättringar för vårdpersonalen eller vårdtagarna, utan till att först betala av investerarnas skulder. De

riskerar ingenting, eftersom kapitalismen idag utvecklas inom sitt imperialistiska stadium, vars kännetecken är att monopolen dominerar. I Sverige är vinstmaximeringen för dessa s.k. riskkapitalister garanterad; här bedrivs ”näringsverksamheten” med mycket litet behov av kapital och utan någon som helst risk.

Låt oss fortsätta våra ansträngningar för att arbetarklassen och folket nästa gång ska kunna vakna ur den hypnotiska sömn som Sveriges medborgare vaggats in igenom utbildningsväsendet och massmedia; så att de kan bli medvetna om den bluff som dessa val innebär innan de själva blir framtidens fattigpensionärer, så att de vid nästa val kan se att samma löften upprepas än en gång utan att något förändras; så att de då kan visa sitt missnöje och förkasta och bojkotta valen, och så att vi blir ännu fler som motsätter oss den valcirkus vars syfte är att legalisera en handfull härskande kapitalisters diktatur.

Det kapitalistiska systemet och imperialismen är inte historiens slut, och inte det ”minst onda”; de är tvärtom orsaken till alla de nuvarande problemen. Det finns ett annat alternativ för människan; vi måste inte trampa ner andra för att förverkliga oss själva, vi behöver inte falla ner i den individualism och solipsism som är ägnade att försvaga folkets organisationer, så att massorna inte organiserar sig för att rekonstituera Sveriges Kommunistiska Parti och på så vis gå framåt i riktning mot socialismen i solidaritet mellan de klasser som kämpar för sin befrielse, för att erövra makten åt proletariatet, krossa kapitalismen och fortsätta marschen till kommunismen, det klasslösa samhället mot vilket hela mänskligheten oåterkalleligen kommer att marschera.

Flygblad från Studiecirkeln 24 september, utdelat vid valstugor och på andra platser inför valet till den borgerliga riksdagen 2018:

Proletärer i alla länder, förena er!

RÖSTA INTE I BORGARKLASSENS VAL! MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!

Liksom i varje valrörelse nu för tiden, så uppmanar alla slags partier och organisationer oss nu att rösta till varje pris; det är nästan inte viktigt längre vad vi röstar på, bara vi röstar och hjälper till att upprätthålla illusionen av ett ”demokratiskt” samhälle. Men **vad arbetarklassen har lärt sig av nästan tvåhundra år av kamp är att det system som bygger på den ena människans utsugning av den andra, det går inte att rösta bort, och att även när den härskande borgarklassen tillåter en viss grad av demokrati, så är deras kapitalistiska samhälle ändå en diktatur.** En diktatur – en borgerlig stat - som kan använda sig av olika typer av borgerlig politik allt efter vad som gynnar kapitalets profiler, men som aldrig någonsin kommer låta något parlament eller någon regering hota utsugarsystemet och det privata ägandet av produktionsmedlen.

Arbetarklassen har lång erfarenhet av det borgerliga parlamentets roll i den borgerliga diktaturen. Pamparna inom den reformistiska delen av arbetarrörelsen, som tidigt övergav marxismen och förespråkade stegvisa ”socialistiska” reformer via det borgerliga parlamentet, förvandlades för länge sedan till kapitalets trogna samarbetspartners och har länge hjälpt till att upprätthålla – och verkställa - förtrycket och utsugningen av både arbetarklassen här hemma och de förtryckta folken i tredje världen. Den revolutionära arbetarrörelsen å andra sidan, som fortsatte och fortsätter att kämpa för att störta borgarklassens makt och erövra makten åt arbetarklassen, lärde sig tidigt att detta inte kan ske genom det borgerliga parlamentet.

Även när det under enstaka tillfällen i historien, under väldigt specifika omständigheter, varit möjligt för arbetarklassens revolutionära partier att använda sig av de borgerliga parlamenten och valen som ett verktyg för agitation och propaganda, för att nå ut till arbetarklassen och folket, så har kommunisterna även då varit fullt medvetna om att makten aldrig skulle kunna erövras genom den borgerliga staten och dess ”demokrati”. **Idag, när kapitalismen i sitt imperialistiska stadium och sin utdragna, slutliga kris kräver mer och mer repression, krig och fascism för sin överlevnad, så kommer den inte heller tillåta någon som helst revolutionär rörelse att bruka dess parlament till att agitera för uppror mot systemet.** Skulle något parti som på allvar kämpar för att störta utsugarna och bygga socialism ta plats i parlamentet, så skulle detta parti raskt förbjudas eller på annat vis neutraliseras. I de fall där s.k. ”kommunistiska” eller ”socialistiska” partier vunnit val inom den borgerliga staten på löften om socialism och arbetarmakt och bildat regering, har de varje gång förrått klassen, villigt förvaltat borgarnas diktatur och skickat militär och polis mot dem som gör uppror mot systemet.

I Sverige, liksom i alla borgerliga diktaturer, är det borgarklassen – d.v.s. monopolkapitalisterna, ägarna till de största företagen – som bestämmer vilken politik som ska föras de närmaste åren. Vilka partier som vinner val och bildar regering är av mindre betydelse; det kan på sin höjd påverka vilka specifika metoder och vilken retorik staten ska använda för att utföra den politik som kapitalet behöver. Den politik som den svenska borgarklassen, den svenska imperialismen, behöver idag är ungefär densamma som borgarklassen i de övriga imperialistmakterna behöver: den behöver rusta för krig. Krig mot andra imperialister för en större bit av kakan, krig för att plundra och hålla nere de förtryckta nationerna, och krig mot arbetarklassen på hemmaplan. För att kunna genomföra den planerade politiken: mer krig, mer utsugning av de arbetande, mer inskränkningar av våra rättigheter, så behöver kapitalet också stärka sin diktatur för att hålla upproret borta. De olika politiska partierna, såväl inom som utanför Riksdagen, tävlar om att mobilisera olika delar av befolkningen för stärkandet av den borgerliga staten, för den ökade repressionen mot arbetarklassen och för imperialismens krig. I detta syfte använder de sig i olika grader av fascism, liberalism och påstått ”socialistisk” reformism. Fascismen främjas och används nu mer och mer av de härskande, både i form av beväpnade rasistiska mördarband på gatorna och i form av fascistisk politik genomförd av såväl alliansregeringar som socialdemokrater. Fascismens och hela borgarklassens måltavla

och huvudfiende är och har alltid varit en enad, organiserad, beväpnad revolutionär arbetarklass, oavsett om denna består av ”invandrare” eller ”svenskar”.

Det är därför vi idag ser en valrörelse där alla partierna; M, L, KD, SD, S, MP, V, F! liksom huvuddelen av den utomparlamentariska ”vänstern” allihop föreslår olika varianter på temat: fler poliser, större befogenheter åt polisen, rätten att sätta in militär mot befolkningen, krigshets mot andra länder, rasistisk hets i kombination med hycklande ”mångfalds”-retorik och en borgerlig, reaktionär variant av feminism som försöker utnyttja den rättfärdiga kampen mot patriarkatet för att splittra arbetarklassen och legitimera imperialismens plundring och förtryck av tredje världens folk. Det är därför alla dessa partier tillsammans sett till att göra ”tryggheten”, ”invandringsfrågan” och ”integrationen” till huvudfrågor i valrörelsen, allt för att vända uppmärksamheten bort från grundproblemet: den ruttnande, fallfärdiga kapitalismen och utsugarklassens diktatur.

Det borgerliga skikt av karriärpolitiker som idag leder den s.k. ”vänstern” har redan entydigt svurit trohet till den borgerliga staten och det imperialistiska systemet, hur mycket de övriga liberalerna och fascisterna än må anklaga Vänsterpartiet och andra för ”vänsterextremism”. För att behålla stödet från de arbetare och andra som fortfarande vill krossa imperialismen och bygga socialism ger de tomma löften om ”välfärdsreformer”, d.v.s. ynkliga smulor som ska slängas ner från utsugarnas bord för att stabilisera systemet och hålla upproret borta. För att fiska röster bland dem som vill kämpa mot imperialismens plundring och krig talar de vitt och brett om ”antiimperialism”, men när det kommer till kritan röstar de som leder denna ”vänster” för svenskt deltagande i bombkrig och representerar troget den svenska imperialismens intressen. Allihop ställer de sig på antingen den ena eller andra imperialistiska supermaktens sida i kampen om världsherraväldet. De flesta av dem instämmer helhjärtat i liberalernas hyllningar till den ”västerländska demokratin”, i försvaret av borgarklassens våldsmonopol och i reaktionens fördömanden av arbetarklassens revolution. En del av dem instämmer redan nu även i imperialismens rasistiska hetskampanj mot muslimer för att rättfärdiga repressionen och plundringskrigen.

Att rösta i de borgerliga valen, oavsett om det är för att välja ”det minst onda alternativet” eller för att ”stoppa SD”, är objektivt sett att ge sitt godkännande till fortsatt borgerlig diktatur och utsugning. Det är att hjälpa till att legitimera det rådande systemet och dess ”demokratiska” fasad. Men att uppmana till valbojkott är inte att uppmana till passivitet eller uppgivenhet. Vad är det som krävs för att kunna avskaffa detta utsugarsystem: krossa imperialismen, patriarkatet, fascismen och rasismen, stoppa miljöförstörelsen och bygga ett nytt samhälle där politiken och ekonomin tjänar det arbetande folkets intressen i stället för en liten klick utsugares? Det som krävs är en bred folkrörelse ledd av arbetarklassen och dess ideologi; en rörelse för att störta borgarklassen och dess stat, upprätta arbetarstaten, bygga socialismen och fortsätta revolutionen tills det inte längre finns någon utsugning eller några klasser i världen; en arbetarrörelse som förenar sig med tredje världens förtryckta folk mot alla imperialisterna och ställer det revolutionära kriget mot imperialismens krig. För detta behöver arbetarklassen i Sverige och i varje land sin förtrupp, sitt militariserade kommunistiska parti, lett av revolutionärer i stället för av borgerliga karriärister och byggt för revolution, inte för platser i kapitalets Riksdag och kommunfullmäktige.

BOJKOTTA VALET!

NED MED BORGARSTATEN!

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!

DET ÄR RÄTT ATT GÖRA UPPROR!

Studiecirkeln 24 september
Augusti 2018

STUDERA ARBETARKLASSENS IDEOLOGI! STUDERA MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!

Är du intresserad av att delta i en studiecirkel där vi gemensamt läser marxismens klassiker och diskuterar arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot imperialismen? Vi har också ett brett urval av marxistiska böcker till vettiga priser. Kontakta oss via maoistisktforum@yahoo.se.

Läs mer på www.maoistisktforum.org

DEN NYA REGERINGEN: REPRESSION, RASISM OCH KRIG MOT ARBETARKLASSEN

Den utdragna processen för att skapa en ny regering efter valet 2018 har gjort det ännu mer uppenbart för Sveriges befolkning att det inte spelar någon större roll vilka partier som vinner och bildar regering: den politik som kommer att tillämpas blir ändå, med små variationer, den som borgarklassen – framför allt den lilla klickens ägare till de största företagen – redan bestämt sig för. Om vi skulle vara tvungna att säga något positivt om den överenskommelse som nu ligger till grund för Löfvens nya regering, så skulle det väl vara just att den lär bidra till att ännu mer sopa bort alla illusioner hos folket om ”demokratiskt inflytande” under borgarklassens diktatur.

Överenskommelsen mellan S, MP, C och L, som antagits med Vänsterpartiets stöd, har bl.a. framställts som ett sätt att utestänga SD från inflytande över politiken, d.v.s. som ett slags ”antirasistisk” front mellan socialdemokrater och liberaler. Detta är förstås en ren bluff: det räcker med en hastig blick på överenskommelsen för att se att **hetsen mot invandrare är central del av den planerade politiken; ett av dess ideologiska och politiska verktyg för att genomföra de ytterligare angrepp på arbetarklassens rättigheter och livsvillkor som är överenskommelsens själva kärna.**

Överenskommelsen motsvarar den politik som den svenska imperialistiska storbourgeoisien behöver för att öka sina profiler och hävda sig i den internationella konkurrensen i ett läge då imperialismen i sin helhet befinner sig i sin allmänna och slutliga kris. **Vad de behöver är att maximera profiten genom att avskaffa ännu fler av de rättigheter som arbetarklassen kämpat sig till** under förra århundradet, och för att stålsätta sig mot det folkliga motstånd som de vet kommer att komma – i form av strejker, våldsamma protester, ökat klassmedvetande och revolutionär organisering – så behöver de mer repression, mer övervakning, mer fascism, mer rasism och mer ohämmat kontrarevolutionärt våld.

Angreppen på arbetsrätten är i överenskommelsen direkt kopplade till punkten ”integration och hedersbrott”. Den konstanta rasistiska hetsen och lögnen om ”kostnaderna för invandringen” måste upprätthållas, dels för att hålla arbetarklassen splittrad och förhindra ett enat motstånd mot den planerade politiken, och dels för att maximera utsugningen av den mest nedtryckta och rättslösa delen av arbetarklassen, som idag till stor del består av invandrare från tredje världen. Med hjälp av symbolpolitiska punkter som ”språktest” och ”strängare straff för hedersbrott” siktar man på att neutralisera delar av arbetarklassen och fortsätta mobilisera framför allt småbourgeoisien i fascistisk anda till stöd för den arbetarfientliga plundringspolitik och stärkandet av den borgerliga diktaturen. De hetsande slagorden om ”hedersbrott” och ”integration” hjälper till att marknadsföra det som det egentligen handlar om: ”etableringsjobb med lägre lön för nyanlända och långtidsarbetslösa” och ”kraven på kollektivavtal för nystartsjobb tas bort”. Kort sagt: attackerna på hela arbetarklassens rättigheter framställs som välvilliga åtgärder för ”integration”. Innehållet i denna politik är exakt detsamma som i SD:s politik, och det går uppenbarligen alldeles utmärkt att genomföra den utan Åkesson och hans brunskjortor.

Som vi såg redan under valrörelsen så är samtliga partier i riksdagen eniga om behovet av ökad repression, d.v.s. stärkandet av den borgerliga diktaturen i form av mer resurser och befogenheter åt polisen, mer övervakning o.s.v. Borgarklassen är fullt medveten om riskerna med den planerade plundringspolitik; de har också sett upproren i Paris, London, Stockholm och Malmö och liksom alla de imperialistiska staterna så inser de behovet av att trappa upp kriget mot den egna befolkningen. Den nu antagna överenskommelsen innehåller därför både förstärkning av försvaret, inrättandet av en ny myndighet för ”psykologiskt försvar”, en ”struktur för ansvar, ledning och samordning inom civilt försvar” (fascistisk militarisering) och 10 000 nya poliser. I regeringsförklaringen från 21 januari presenteras dessutom planer på ”utökade möjligheter att använda hemliga tvångsmedel” (d.v.s. utökade rättigheter för SÄPO och andra att avlyssna och läsa privat mailkommunikation etc.), utökad rätt för polisen att kameraövervaka på allmän plats utan att söka tillstånd, förbud mot oregistrerade kontantkort o.s.v.

I korthet kan den planerade politiken sammanfattas såhär:

- **Fortsatta och intensifierade attacker på arbetarklassens rättigheter**
- **Maximering av profiten åt framför allt de största kapitalisterna**
- **Rasistisk hets för att splittra arbetarklassen och underlätta utsugningen av de fattigaste, mest utsatta arbetarna**
- **Fascistisk mobilisering av framför allt småbourgeoisien och de intellektuella till stöd för den borgerliga diktaturen och imperialismens plundring och krig**
- **Förstärkning av repressionen, övervakningen och det kontrarevolutionära våldet för att slå ner kommande protester och revolutionär organisering**

Ingenting av detta är förstås något nytt; det är snarare en logisk fortsättning på den redan förda politiken. En politik som har genomförts och fortsätter att genomföras av samtliga partier från höger till ”vänster”, med smärre variationer beroende på vilka fraktioner av borgarklassen som lyckats hävda sig mest och vilka skikt inom folket de försöker mobilisera till stöd för denna politik. Även om den gamla socialdemokratiska s.k. ”svenska modellen” spelat ut sin roll som redskap för den borgerliga diktaturen, så bevaras åtminstone en av dess centrala beståndsdelar: såväl attacken på strejkrätten som de övriga angreppen på arbetarklassens och folkets levnadsförhållanden genomförs än idag med LO:s godkännande och med stöd från alla slags självutnämnda ”arbetarpartier” och ”vänsterorganisationer” – däribland ett ”vänsterparti” som nu öppet hyllar privategendomen, kapitalismen och imperialismens plundringskrig.

Som vi nu ser runtom i världen och även här i Sverige, så växer samtidigt ett verkligt folkligt motstånd mot denna politik och mot hela det imperialistiska systemet. Det är ett motstånd som ännu är splittrat, oorganiserat och spontant, och det som behövs för att göra det enat och framgångsrikt är att det leds av arbetarklassen och dess ideologi, att det en gång för alla bryter med den borgerliga s.k. ”vänstern” och alla reformistiska illusioner och att det förenar sin kamp med arbetarklassens och de förtryckta folkens kamp mot imperialismen i hela världen. För detta behöver arbetarklassen i Sverige sitt Kommunistiska Parti, sin revolutionära förtrupp bestående av klassens mest avancerade och konsekventa revolutionärer, för att leda folkets alla kamper och till slut störta utsugarklickens välde, upprätta arbetarklassens stat och fortsätta revolutionen tills utsugningen och klassamhället är ett minne blott.

**NED MED REGERINGEN OCH HELA DEN BORGERLIGA STATEN!
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
DET ÄR RÄTT ATT GÖRA UPPROR!**

Studiecirkeln 24 september
Februari 2018

Affisch uppsatt i Malmö, Göteborg och på andra platser under valbojkotten 2018

Proletärer i alla länder, förena er!

LEVE PALESTINA! KROSSA IMPERIALISMEN OCH SIONISMEN!

Redan 1886 deklarerade Theodor Herzl, sionismens grundare: "*Där [i Palestina] skall vi bli en sektion av Europas mur mot Asien, vi skall tjäna som en civilisationens utpost mot barbariet*". Dessa ord sammanfattar sionismens och den israeliska statens väsen. Med den utgångspunkten erbjöd sionisterna sina tjänster åt de största imperialistmakterna i deras strävan att mer effektivt suga ut och trycka ner folken i tredje världens förtryckta nationer. Projektet förverkligades genom skapandet av den sionistiska staten Israel, som sedan dess inte bara ägnat sig åt fördrivning och folkmord i Palestina, utan dessutom bistår de övriga imperialisterna med kontrarevolutionära mordpatruller, torterare och militär expertis mot de folk som reser sig i uppror i Asien, i Latinamerika, i Afrika och i Östeuropa.

På samma sätt som imperialisterna under 18- och 1900-talen använde sig av hetsen mot judarna för att rättfärdiga repressionen och den antikomunistiska hetsjakten, så bedriver de idag en hetskampanj mot de arabiska folken för att skapa opinion till stöd för plundringskriget och uppstyckningen av Mellanöstern. De tre supermakterna USA, Kina och Ryssland slåss med varandra om världsherraväldet, men samtidigt står de tillsammans med de övriga imperialistmakterna – inkl. Sverige – enade mot tredje världens förtryckta folk och mot alla som sätter sig upp mot det imperialistiska världssystemet. Genom skräckpropagandan om "terrorismen" och genom att framställa imperialismen som en kraft för "framsteg" och "demokrati" manipulerar den härskande borgarklassen opinionen på hemmaplan och undergräver stödet till Palestina liksom all antiimperialistisk kamp. Som en del av detta ser vi en s.k. "vänster" som ju mer den försonar sig med och blir en del av den borgerliga staten, desto mer överger den stödet till de folk som kämpar mot imperialismen.

Flera imperialistiska stater, däribland Sverige, samarbetar på olika sätt med den palestinska staten och "kritiserar" Israel samtidigt som de har nära relationer med sionisterna och deltar i USA:s aggression i Mellanöstern. Dessa stater hjälper till att utforma "fredsavtal" över huvudet på Palestinas folk, inte för att stödja Palestinas befrielse utan för att se om sina egna profiler. Om imperialisterna hamnar i ett läge där Apartheidstaten Israel inte längre är ett användbart verktyg (såsom t.ex. skedde med Apartheidstaten Sydafrika), så kommer de söka andra sätt att skapa en palestinsk stat kontrollerad av imperialismen, så att utsugningen av landets arbetskraft och naturtillgångar kan fortsätta.

Kampen för att stödja Palestinas befrielse kan därför inte föras i allians med någon imperialistisk stat, inte heller den svenska. Oavsett vilka "vänster"- eller högerpartier som vinner platser i deras parlament och regeringar, så kommer dessa stater aldrig att stödja någon kamp mot imperialismen (om de inte kan manipulera den och förvandla den till ett verktyg för sin egen imperialism). Kampen för att stödja Palestinas befrielse måste därför bygga på den internationella arbetarklassen i förbund med de förtryckta folken och bygga på en fast antiimperialistisk ståndpunkt. Den kan inte vara en vädjan om "fred" eller "välgörenhet", den måste vara ett villkorslöst stöd åt det palestinska befrielsekriget och återerövrandet av hela det palestinska territoriet, som en del av kampen för att göra slut på imperialismen och alla dess krig i hela världen. Den måste bekämpa lögnen om den "västerländska demokratin" och ta fast ställning mot all imperialistisk inblandning – såväl svensk som amerikansk, rysk eller kinesisk - i de förtryckta nationerna.

**LEVE DET PALESTINSKA BEFRIELSEKRIGET!
NED MED IMPERIALISMENS NYUPPDELNING AV VÄRLDEN!
LEVE MAOISMEN!**

RÖSTA INTE
I BORGARKLASSENS VAL!
MAKTEN ÅT ARBETARKLASSEN!

STUDIECIRKELN 24 SEPTEMBER

WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG